

(א) מדות פרק ד משנה ו' ח', (ב) ס"א ותוכו, (ג) ויע"ע מוס' שלמה ליי' ששים אמה אָרְבוּ וְעָשְׂרוּ רַחְבוּ וְשָׁלְשִׁים אֵמָה קוֹמְתוּ: מלכים א' ו' ב' 1. וְהָבִית אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיְיָ שְׁשִׁים אֵמָה אָרְבוּ וְעָשְׂרוּ רַחְבוּ וְשָׁלְשִׁים אֵמָה קוֹמְתוּ: מלכים א' ו' ב' 2. וְאֶרְבָּעִים הַדְּבִיר עֲשִׂירִים הַבַּיִת הָיָה הַהֵדִיבֵל לַפְּנֵי: מלכים א' ו' ד' 3. וּלְפָנֶי הַדְּבִיר עֲשִׂירִים אֵמָה אָרְךְ וְעָשְׂרִים אֵמָה רָחֵב וְעָשְׂרִים אֵמָה קוֹמְתוּ וְיָצְפוּ וְזָבֵב סָגוּר וְיָצַף מִזֶּבֶח אָרְזוּ: מלכים א' ו' כ' 4. וְדָבִיר בְּתוֹךְ הַבַּיִת מַפְנִימָה הָכִין לְתַתָּן שֵׁם אֶת אֶרֶץ בְּרִית יְיָ: מלכים א' ו' יט

תורה אור השלם

- וְהָבִית אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיְיָ שְׁשִׁים אֵמָה אָרְבוּ וְעָשְׂרוּ רַחְבוּ וְשָׁלְשִׁים אֵמָה קוֹמְתוּ: מלכים א' ו' ב' 1. וְאֶרְבָּעִים הַדְּבִיר עֲשִׂירִים הַבַּיִת הָיָה הַהֵדִיבֵל לַפְּנֵי: מלכים א' ו' ד' 3. וּלְפָנֶי הַדְּבִיר עֲשִׂירִים אֵמָה אָרְךְ וְעָשְׂרִים אֵמָה רָחֵב וְעָשְׂרִים אֵמָה קוֹמְתוּ וְיָצְפוּ וְזָבֵב סָגוּר וְיָצַף מִזֶּבֶח אָרְזוּ: מלכים א' ו' כ' 4. וְדָבִיר בְּתוֹךְ הַבַּיִת מַפְנִימָה הָכִין לְתַתָּן שֵׁם אֶת אֶרֶץ בְּרִית יְיָ: מלכים א' ו' יט

גליון הש"ס

גב' חמש פקראות בתורה אין להם הברע. עיני ירושלמי פרק און מעמדין:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קחשיב ליה לדידיה: (ב) ד"ה כותל כו' י"א אמה לצד רוחב עובי החומה כ"ל וזמית כיפת נמחק:

תום' ישנים

לא עבוד אלה חדל, אכל לא ידעינן לדידיה קדושתיה אי כלפנים אי כלחוץ, ולרצנן נמי אי לא הוה מספקא לן לא הוּוּ עבדי שמי פרכות שאין לחוש אי מוסיפין על אורי היכל או בית קדשי הקדשים.

וה"מ בשלמא לצד פנים אסור לעשות פירות דלילתא נכסין שט לזרץ עבודת היכל הוא קדוש קדושת פנים, אלא לצד חוץ נמנה לא יעשה מהי שמי לחוש, י"ל כי פעמיים יכנס (שם דבר) [שם דרין להקטיר קטרת (של) [עלן בין הבדים [שגולגולין] כפוכות כמין שמי דדי אשה בדלקמן ואם [מן] היה מקטיר בתוך. ריב"א.

עבוד שתי פיביות. שלל היו יטולין [הששות] [לעשות] שט חומה שעוביה אמה בצלד מפני גובה [הצנין], ולקרי בשלל היכל [און קדשי הקדשים לא ופולגתא היא בצנא בתרא [ג, ח] ד אמר [אביינן] [בבבין] עלו והיטו בגובה. ניעול בין הגמגורה [בבב"ה. הוה מצי למימר לולא אורח ארעא, אלא משכח טעמא אפילו כפירא לן כ"י יוסי. אי נמי ל"י יוסי דאמר שלל היה אלא פרכות אמת לרין למר, כן, אכל לרצנן דלאמי שמי פרכות (ו)שלל עייל להדיא מיקרי.

למעיל להדיא. לילך אלא הכותל הצפוני כל אורך ההיכל וכל שעה ענינו מזוגות מצית קדשי הקדשים דרך הפריפה שכנגדו: ור' יוסי **אמר** לך **חזיבין ישראל** **שלא** **הלרינן** **הכסוב** **לשליה**. אלא כל אחד ואחד מתפלל על עצמו שנאמר אשר ידעון איש נגע לצבו ופרש כפיו

אל הבית הזה (מלכים א' ח) הלכך

חזיב הוא שלוחן ליכנס לפומבי: **משחרי מאניה**. בגדיו משחירין מעשן המורה שהשחיר את הכותל: **טרקסין**. לשון פנים חוץ הוא כך ראיתי בתלמוד ירושלמי וראיה לדבר חסידים הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך טרקסמן כדי לחייבם צמעשר (ברכות דף לה:): למדנו שהטרק לשון כניסת פנים הוא: **דביר**. היא המחיצה. לפני הדביר חלל בית קדשי הקדשים שהוא לפניו מן המחיצה: **קחשיב** (א) לדידיה. למקום **אולם**. כותל החיצון למטה רוחב היסוד והאסקופה ולמעלה מגובה כיפת הפתח עובי החומה שעולה עד ק' אמה לצד רוחב כיפת החלל עובי א"א אמה לצד רוחב (ב) כיפת שאינה החומה: **והסא** **שש**. יע"ע שאחורי בית הכפרת: **היכי קאמר קרא**. מי אמרינן ה"ק ודביר בתוך הבית מחיצה עשה שמפסקת בתוך הבית: **מפנימה הכין**. ולפנים מאותה מחיצה הכין מקום חללה והזמינו לתת שם את הארון אלמלא דביר גופיה לאו מנקדשת פנים הוא: **או דילמא ה"ק** **ודביר** **בסוף** **הבית מפנימה**. דמקום הדביר גופיה משל פנים הוה ואותו הכין לתמו שם בצויתה כניסה את הארון: אין **להם הברע**. לדעת היכן הן נוטין: שאת

הוציאו לו פרק חמישי יומא

גב.

ועשירים **אמה** **קומתו**. רש"י פי' צפי' מלכים דהא דאמר לעיל ושלשים אמה קומתו היינו כל הבית עד הגג והא דכתיב ועשרים אמה קומתו היינו עד עליית בית קדשי הקדשים וצ"ב פרק המוכר פירות (דף סג:): פריך ליה ומשני עשרים אמה קומתו משפת כרוצים ולמעלה שהכרוצים עשהה

שלמה העומדים בקרקע משני לדי הארון גבהם עשר אמות (א):

בותר **ההיב** **שש** **והתא** **שש** **ובותר** **התא** **חמש**. ומימה והכתיב

היגיע התחמונה חמש צאמה רחבה (מלכים א' ו) וי"ל דהכא מיירי צמא האמצעי דכתיב והתיכונה שש צאמה רחבה כי מגרעות נתן לבית סביב ופיר"י דה"פ דקרא שעובי כותל ההיכל לא היה שזה בכל מקום שאם כן היו לריכות לנקב החומה לתחוב צה ראשי הקורות של המא זה לא רצו לעשות פן ירקבו אלא עשו את חומת ההיכל צמערב למטה צבעה אמות והזכרו לגרוע ממנה אמה כנגד תקרת המא האמצעי להניח ראשי הקורות על אותה כניסה ושזב והזכרו לגרוע עוד אמה כנגד תקרת מא השלישי לפיכך התחמונה חמש צאמה רחבה והתיכונה ו' צאמה רחבה והג' ו' צאמה רחבה והיינו דמס' מדות [פ"ד מ"ז] התחמונה רחבה חמש והרוצד ששה רוצד ששה היינו התקרה המפסקת צינה לתא התיכונה שעל גבה והאמצעית שש והרוצד ו' והקשה ר"י צר מרדכי אי למטה קא חשיב אלא חמש ואי בתיכונה קא חשיב מאי קאמר כותל ההיכל שש והא כבר נגרע ממנה כנגדה ולפי מה שפירשנו ניחא דכותל ההיכל כנגד מא התחמונה היה עוביה ו' וכנגד התיכונה עוביה ו' כי כבר נגרע ממנה אמה והכא כנגד התיכונה קא חשיב דהוי התם כותל ההיכל ו' והתא ו' וא"ת ואמאי לא קא חשיב למטה כותל ההיכל ו' והתא ה' ואידי ואידי חד שעורא הוא י"ל דינחא ליה למיחשב צמקום שהיה כותל ההיכל ו' כמו כותל מזרחי של היכל שהיה כמו כן ו' אי נמי נראה לר"י שהמגרעות היו בכל הכתלים בצותל ההיכל ובשלשת כותלי המא וכותל ההיכל היה למטה ו' אמות ומחצה וכותל המא ה' אמות ומחצה וכשהיה מגרע חצי אמה מכל כותל כדכתיב כי מגרעות נתן לבית סביב נמצא המא התחמונה חמש על חמש והתיכונה שש על שש והשלישית שש על שש והא דקתני רוצד שש ורוצד שבע אורי' דהיינו אורך המגרעת הראשונה היא שש והמגרעת השניה ארכה שבעה וקרי להו רוצד לפי שהמגרעת כעין שורה בזולת כעין ששנינו צמסכת תמיד צפ"ק (דף סה:): בית גדול היה ומוקף רוצדים וקאמר צגמ"ז רוצדים מאי נייהו (א) גורתא דליטוותא דסלקי צהו לאצטוותא שהיו עושין כעין אצטוואות סטיו לפנים מסטיו מעלותם של אצנים שקורין דגוריד ולשון רוצד הוא שורה עוד פרי"י דנראה לו דכותל ההיכל שש והתא שש דלמטה לגמרי קא חשיב ואע"ג דכתיב צמשכנה דמלכים חמש צאמה רחבה של מסכת מדות דבית שני היו חלוקין משל שלמה כמו שהיו חלוקין ממשכנה דיחזקאל דלעתיד דכתיב ציחזקאל (מא) צתר דפריש היכל ובית קדשי הקדשים כתיב ורחב הללע ד' אמות וללע היינו מא דאמר פ' המוכר הבית (צ"ג דף סא). וכתיב נמי התם (שם) והללעות ללע אל (ג) שלשים ושלש פעמים אלמא דלא הוה צההיכל אלא ל"ג תאים וצמסכת מדות [פ"ד מ"ג] נתן ל"ח תאים היו שם ט"ו בצפון וט"ו בצדדים ושמה צמערב והר' יצחק צר מרדכי פי' דלא צהיכל היו המגרעות אלא צמא היו והא דתנן רוצד שש היינו שורות אצנים עליונים של כותל היגיע התחמונה שעליה מונחים ראשי הקורות וכשהיתה אותה שורה רחבה שש נמצאת שהיתה בזולת אמה שעובי כותל המא לא היה אלא ה' אמות ולכך בזולת אמה מצחוץ לפי שהיו לריכין לכנוס אמה מקום הנחת הקורות לצלתי אחוז בקירות הבית ונמצא דעכשיו נמי כשהיו כונסין אמה היתה החומה מכל מקום עדיין עובי ה' אמות לפי צצמקום אמה הכניסה נמוספה אמה מצחוץ ולא נהירא לר"י דלמה היו מוסיפין אמה אי מחמת חווק החומה כדי שתהא בכל מקום לכל הפחות ה' אדרכה אותה תוספת היא גרעון שהיה צנין העליון בזולת אמה חוץ לתחמון ומכביד עליו ועוד קשה התינה רוצד שש אצל רוצד שבע למה וכשהיה רוצד שלמעלה ו' נמצא שהיה בזולת חוץ לחומה שתי אמות שעובי החומה חמש ומה היו לריכין לצליטת שתי אמות והלא לא היו כונסין צליע השלישית אלא אמה שהיה שבע אמות רחבה אמת יותר מן התיכונה ועוד לפי דבריו היו נוקצין כותל ההיכל ויותר היה נכון לנקוב כותלי המא ועוד דלישנא דקרא כי מגרעות נתן לבית משמע היכל ולא תאים דלא איקרו בית מיהו הא לא קשיא דמלימר מגרעות נתן לדביר שהיה לבית סביב דהיינו לכותלי התאים ואני שמעתי בשם רבינו יצחק הבחור שלל היה כותל ההיכל לא מגרעות ולא כניסה ולא צליטת וראשי הקורות היו מונחין מכותל מא לכותל מא שכנגדו וצמקום הנחת הקורות היה כניסה ככותל המא חצי אמה מזה וחצי אמה מזה וכל התאים היו שוים ממזרח למערב שש אמות צין התחמונה [צין] התיכונה צין השלישית וכותל המא חמש אצל מצפון לדרום התחמונה ה' והתיכונה ו' והשלישית שבע והשתא ניחא כותל ההיכל ו' והתא שש וכותל המא [חמש] דצין התחמונה צין התיכונה צין השלישית היו שש ממזרח למערב וכותל היכל שש וכותל המא חמש צין למעלה:

המנונה אמה והכא כנגד התיכונה קא חשיב דהוי התם כותל ההיכל ו' והתא ו' וא"ת ואמאי לא קא חשיב למטה כותל ההיכל ו' והתא ה' ואידי ואידי חד שעורא הוא י"ל דינחא ליה למיחשב צמקום שהיה כותל ההיכל ו' כמו כותל מזרחי של היכל שהיה כמו כן ו' אי נמי נראה לר"י שהמגרעות היו בכל הכתלים בצותל ההיכל ובשלשת כותלי המא וכותל ההיכל היה למטה ו' אמות ומחצה וכותל המא ה' אמות ומחצה וכשהיה מגרע חצי אמה מכל כותל כדכתיב כי מגרעות נתן לבית סביב נמצא המא התחמונה חמש על חמש והתיכונה שש על שש והשלישית שש על שש והא דקתני רוצד שש ורוצד שבע אורי' דהיינו אורך המגרעת הראשונה היא שש והמגרעת השניה ארכה שבעה וקרי להו רוצד לפי שהמגרעת כעין שורה בזולת כעין ששנינו צמסכת תמיד צפ"ק (דף סה:): בית גדול היה ומוקף רוצדים וקאמר צגמ"ז רוצדים מאי נייהו (א) גורתא דליטוותא דסלקי צהו לאצטוותא שהיו עושין כעין אצטוואות סטיו לפנים מסטיו מעלותם של אצנים שקורין דגוריד ולשון רוצד הוא שורה עוד פרי"י דנראה לו דכותל ההיכל שש והתא שש דלמטה לגמרי קא חשיב ואע"ג דכתיב צמשכנה דמלכים חמש צאמה רחבה של מסכת מדות דבית שני היו חלוקין משל שלמה כמו שהיו חלוקין ממשכנה דיחזקאל דלעתיד דכתיב ציחזקאל (מא) צתר דפריש היכל ובית קדשי הקדשים כתיב ורחב הללע ד' אמות וללע היינו מא דאמר פ' המוכר הבית (צ"ג דף סא). וכתיב נמי התם (שם) והללעות ללע אל (ג) שלשים ושלש פעמים אלמא דלא הוה צההיכל אלא ל"ג תאים וצמסכת מדות [פ"ד מ"ג] נתן ל"ח תאים היו שם ט"ו בצפון וט"ו בצדדים ושמה צמערב והר' יצחק צר מרדכי פי' דלא צהיכל היו המגרעות אלא צמא היו והא דתנן רוצד שש היינו שורות אצנים עליונים של כותל היגיע התחמונה שעליה מונחים ראשי הקורות וכשהיתה אותה שורה רחבה שש נמצאת שהיתה בזולת אמה שעובי כותל המא לא היה אלא ה' אמות ולכך בזולת אמה מצחוץ לפי שהיו לריכין לכנוס אמה מקום הנחת הקורות לצלתי אחוז בקירות הבית ונמצא דעכשיו נמי כשהיו כונסין אמה היתה החומה מכל מקום עדיין עובי ה' אמות לפי צצמקום אמה הכניסה נמוספה אמה מצחוץ ולא נהירא לר"י דלמה היו מוסיפין אמה אי מחמת חווק החומה כדי שתהא בכל מקום לכל הפחות ה' אדרכה אותה תוספת היא גרעון שהיה צנין העליון בזולת אמה חוץ לתחמון ומכביד עליו ועוד קשה התינה רוצד שש אצל רוצד שבע למה וכשהיה רוצד שלמעלה ו' נמצא שהיה בזולת חוץ לחומה שתי אמות שעובי החומה חמש ומה היו לריכין לצליטת שתי אמות והלא לא היו כונסין צליע השלישית אלא אמה שהיה שבע אמות רחבה אמת יותר מן התיכונה ועוד לפי דבריו היו נוקצין כותל ההיכל ויותר היה נכון לנקוב כותלי המא ועוד דלישנא דקרא כי מגרעות נתן לבית משמע היכל ולא תאים דלא איקרו בית מיהו הא לא קשיא דמלימר מגרעות נתן לדביר שהיה לבית סביב דהיינו לכותלי התאים ואני שמעתי בשם רבינו יצחק הבחור שלל היה כותל ההיכל לא מגרעות ולא כניסה ולא צליטת וראשי הקורות היו מונחין מכותל מא לכותל מא שכנגדו וצמקום הנחת הקורות היה כניסה ככותל המא חצי אמה מזה וחצי אמה מזה וכל התאים היו שוים ממזרח למערב שש אמות צין התחמונה [צין] התיכונה צין השלישית וכותל המא חמש אצל מצפון לדרום התחמונה ה' והתיכונה ו' והשלישית שבע והשתא ניחא כותל ההיכל ו' והתא שש וכותל המא [חמש] דצין התחמונה צין התיכונה צין השלישית היו שש ממזרח למערב וכותל היכל שש וכותל המא חמש צין למעלה:

שאת

עין משפט גב מצוה

מו א מיי פי"ד מהלכות בית הכמירה הלכה ג':

רבינו חננאל

ור' יוסי אמר לך חביבין ישראל שלא הצריכן הק' לזה. הלא תראה כי בכל השנה הצריכו הק' לכהן במקום שליח הקשת הרמונים בתוך הפעמונים, כי בשעה שיבא אל הקדש ללבוש המעיל שהוא כשליח המגיד, כלומר רוצה ליכנס, וכתיב והיה על אהרן לשרת ותשמע קולו בבואו אל הקדש לפני ה': ובצאתו ולא ימות, ועכשיו ביום הכפורים בבואו לפני ולפנים לא הצריכו לזה המעיל, לפיכך לא חיישינן להא דקאמר ר' יהודה. א"ר נתן אמה טרקסין לא הכריעו בו חכמים אי כלפנים אי כלחוץ, ופשטה היא, ואסיקנא קדושת זו האמה איני יודע אי כקדושת ההיכל היא, אי כקדושת קודש הקדשים היא. והיינו דא"ר יוחנן בעי ר' יוסי איש הוצל, חתיב ודביר בתוך הבית מפנימה וגו' היכי פשטיה ודביר בתוך הבית מפנימה הכין ארון בריה, אי דמשמע ארון בריה ה', (א) דמשמע במפנים, ואמרינן ומי מספקא ליה ליוסף איש הוצל פשטיה דהאי קרא. והתניא איסי בר יהודה אומר ה' מקראות בלבד אין להם הברע מן התורה

(א) נראה דל"ל דמשמע דמקום הדביר גופיה הוא מפניס.

תום' ישנים

חביבין ישראל שלא הצריכן התבוב ישיייה. פריש"י שכל אחד מתפלל לעצמו, שמתא (מא"ת, לח) אשר ידעון איש נגע לצבו כו'. ואין נראה דלדריכא צהא העולם דכתיב [שם סתוק מג] ועשית ככל אשר יקרא אליך הנכחי. על כן נראה כפירוש ר"ח שלל הלרינן המכובז לשליח ציוס הכפורים שכל [ה]שנה היו פעמוני וצב ורמונן כעכנגס להיכל להשמיע קול כהנים שזולת שליח להודיע שהוא צא אצל צייה"כ היה נכנס צבגדי לנן כפנים ולא היה נשמע קולו צנאוא אל הקודש, ולכך מצי עייל להדיא. מ"ר. המשא בקראות אין אהם הבריע בו'. צג"מ [סא], [ח] וצפסחיס [כא], [צ] פרישמי אמאי לא אמרינן קדאי אלעליל ואלדלע מנו את כספן לא תתן לו צנשן וגו', ושם הארכים וגם צפ"ק דקידושין [גל, ב].